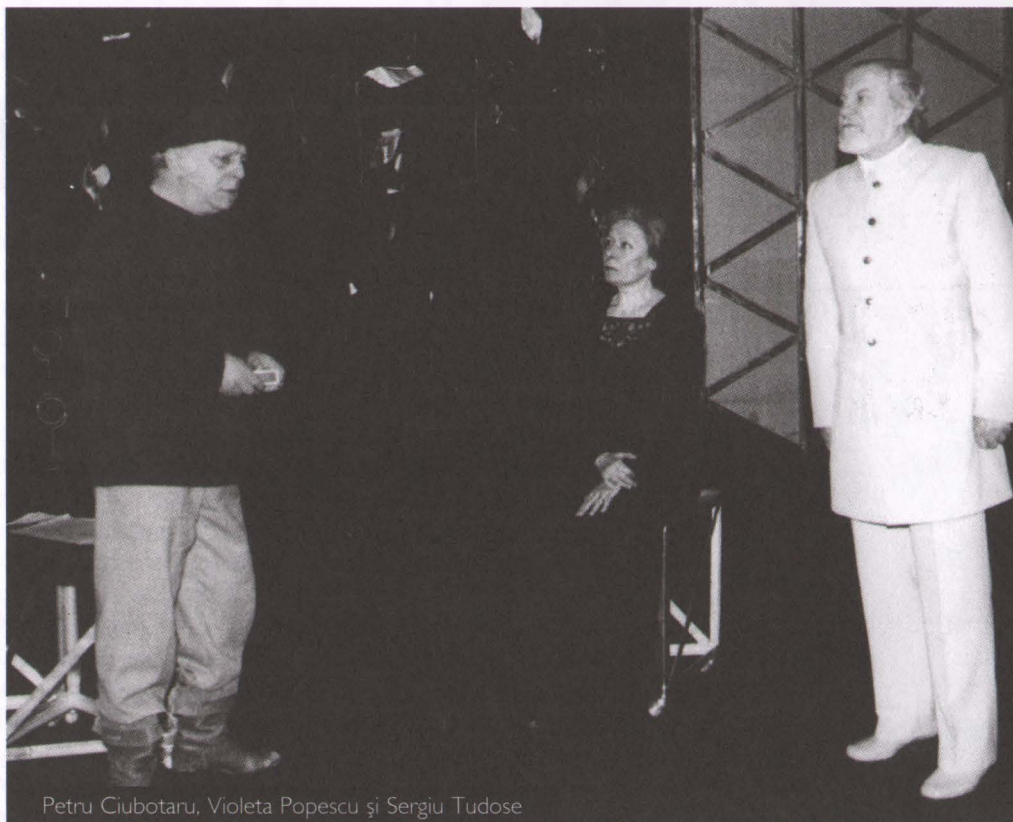


pare total secătuită interior, incapabilă să încarce cu participare mărturisirea penitentă adresată fiului său.

Osvald, primul rol de anvergură încredințat foarte tânărului actor Călin Chirilă, apare ca un "strigo" aparținând prezentului imediat, și foarte puțin ca rezultat nefericit al acțiunii concertate aparținând "strigoilor" care au strivit și sufocat tinerețea mamei sale. Ce i-a reușit interpretului a fost încercarea de a așeza între el și lumea exterioară o mască, alcătuită din generoasă și chinuitoare discreție. Fronda lui este tot o mască, și de aceea cabotinismul explicit al scenei finale face notă discordantă cu tot ce arătase până atunci.

Pastorul Manders, adus în spectacol de Sergiu Tudose, ilustrează până în pragul ostentației rigiditățile maligne ale "legii și ordinii" răsfărânte în modul cel mai nefast asupra existențelor din piesă. Personajul astfel clădit este unul profund suspect și antipatic, ceea ce s-a și urmărit, de altfel. Excelent este surprinsă duplicitatea structural-agresivă a Tâmplarului Engstrand, interpretat de Petru Ciubotaru. Actor gânditor și îndelung exersat în utilizarea cu maxim efect dramatic a simplității, Petru Ciubotaru izbutește să-i asigure personajului său o prezență surprinzător de reliefată în desfășurarea întregii acțiuni. Spre paguba acestei montări – corectă, consecventă în propuneri, dar lipsită de fior sufletesc –, cel de al cincilea personaj al dramei, Regine, este



Petru Ciubotaru, Violeta Popescu și Sergiu Tudose

în varianta Moniei Pricopi, un eșec fără cusur. Actrița pare a nu fi înțeles nimic din egoismul, nefericirea și disperarea personajului său, pe care-l poartă prin scenă cu siderantă cochetărie săltărească sau cu încruntări arjgoase, fără a încerca să perforeze coaja vorbelor pe care le rostește.

Spațiul de joc, imaginat de scenografa Rodica Arghir, este unul sobru, atemporal, dar îmblânzit de fundalul lent-oscilant al serei, rămasă acolo din alte

vremi, singurul element care ne aduce aminte că asistăm, totuși, la o poveste aspră despre niște oameni asupra cărora trecutul și-a pus, apăsător, pecetea.

Premiera ieșeană a însemnat și marcarea unei duble aniversări: 35 de ani de prezență artistică neîntreruptă pe scena Teatrului Național "Vasile Alecsandri" a actorilor Violeta Popescu și Petru Ciubotaru.

C. P.

Sf flash

Privind la Actor

Într-una din cărțile pe care le-a scris înainte de 1989, Mihai Măniușu vorbea despre Actorul ca "erou centralizator": "un Altcineva în care sunt transportați spectatorii martori".

Acesta este Actorul pe care îl vezi. Dar a *privi*, la teatru, nu e echivalent cu a *vedea*. A *vedea* se referă nu atât la meritul spectatorului de a străpunge cu ochiul aparențele, cât la abilitatea Actorului de a se face *văzut*: îl vezi nu pentru că ai tu, spectator, finețea de a-l remarca, ci pentru că el, Actorul, se face *văzut*. O poleială (și nu spoială) aparte îl îmbracă. Pare că strălucește, fără a avea aerul unui semizeu. Pur și simplu, e singurul cu contururi pline. Pe lângă el, ceilalți sunt niște umbre, se mișcă într-un univers de fantome. El, Actorul, e cel "de carne" autentică.

Totuși, îl recunoști nu numai după cum *arată*, ci uneori mai ales după cum *rostește*. La fel ca și fizicul, cuvântul lui e plin, rotund, are cap și coadă, ba chiar și trup. Lângă

Actor, ceilalți par să se înțeleagă într-o limbă necunoscută, în care literele cuvintelor sunt piezișe, înclinate una către alta, gata în orice clipă să cadă, ca piesele de domino. Se sufocă, rostite atât de abrupt încât îți vine ție, spectator, să respiri în locul lor. Respirația Actorului dă formă cuvântului și desparte fraza prin pauze. În general, pauza e ca o pată albă alături de restul culorilor. Le lasă să se odihnească, să-și refacă resursele, ca apoi să răsară vioaie, strălucitoare, vizibile. Pauza Actorului e însă poză, răgaz pentru mimică și mișcare. Totuși, chiar și atunci când Actorul a "încrămenit", e unicul care strânge privirile.

În *Mutter Courage*, la „Bulandra”, în regia Cătălinei Buzoianu, Mariana Mișu este pe scenă cu toate conotațiile enunțate mai sus. Nu pentru că o vezi, ci ca să o vezi. Să îți spună povestea.

Mirona Hărăbor